Thilo Sarrazin

Németország felszámolja önmagát

Thilo Sarrazin

Németország felszámolja önmagát

Századvég Kiadó, 2024
Budapest

© 2010 by Random House Deutschland, München
© 2021 by Langen Müller Verlag GmbH, München
Original title: Deutschland schafft sich ab, Thilo Sarrazin

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Thilo Sarrazin: *Deutschland schafft sich ab.*
Langen Müller Verlag GmbH, München, 2021.

Fordította: Rieckmann Tadeusz
A fordítást az eredetivel egybevetette: Kozma-Tóth Réka

© Századvég, 2024
Hungarian translation © Rieckmann Tadeusz

Felelős kiadó: Századvég Közéleti Tudásközpont Alapítvány
Olvasószerkesztő: Lehotka Gábor
Borítóterv: Albert Anna
Tipográfia és tördelés: Fodor Gábor

ISBN 978-615-6436-69-6

Tartalom

Előszó: visszatekintés az elmúlt évtizedre 7

Bevezetés 52

1. Az állam és a társadalom 69
2. Kitekintés a jövőbe 83
3. A hanyatlás jelei 101
4. Szegénység és egyenlőtlenség 164
5. Munka és politika 220
6. Oktatás és igazságosság 260
7. Bevándorlás és integráció 337
8. Demográfia és népességpolitika 427
9. Egy álom és egy rémálom 499

Irodalom 519
Függelék 545

Előszó: visszatekintés az elmúlt évtizedre

Tíz évvel az első megjelenése után a *Németország felszámolja önmagát* továbbra is említésre méltó eladási számokat produkál. Ez indokolta ezen, új előszóval ellátott újrakiadását. Ez az előszó aktuálisan tekint vissza a könyv téziseire, időszerű visszatekintést nyújt, és reflektál azok mai szemmel való értékelésére az azóta bekövetkezett, tényleges fejlemények alapján. A 2010-ben megjelentetett könyvszöveg változatlan maradt. Számait és statisztikáit tekintve óhatatlanul korhoz kötött, alapvető állításai és elemzései azonban változatlanul érvényesek, és éppen a jelen fejleményeinek fényében számomra e könyv aktuálisabb, mint valaha.

Amikor a *Németország felszámolja önmagát* 2010 augusztusában megjelent, 65 éves voltam, és szövetségi, illetve tartományi minisztériumokban, valamint állami vállalatoknál töltött negyvenévnyi hivatásgyakorlásra tekinthettem vissza. A Deutsche Bundesbank (Német Szövetségi Bank) igazgatótanácsának tagjaként aláírt ötéves szerződésem második évében jártam. Ez olyan szakmai pályát zárt le, amely hosszú szakaszokon keresztül a politikához közel zajlott és igen sikeres volt. Berlin pénzügyi szenátoraként hét évem alatt országszerte ismertté váltam. Ez vezetett oda, hogy néhány kiadó érdeklődni kezdett, hogy nem akarnék-e könyvet írni. Beleegyeztem, hogy kötetbe foglaljam a német szociális államról alkotott saját meglátásaimat, és 2008 őszén ennek megfelelő

szerződést kötöttem a korábbi kiadómmal, a Deutsche Verlags-Anstalttal (DVA). Egy társadalompolitikai *Summa Historicá*t terveztem, amelyen nyugalomban dolgozhatok a Német Szövetségi Bank igazgatótanácsában végzett tevékenységem mellett. Ebből született aztán a *Németország felszámolja önmagát*.

A kiadóm túl terjedelmesnek tartotta a könyvet, és nyilvánvalóan kételkedett piaci sikerében. 25 000 példányos első megjelenést gyártatott, ami a könyvpiaci előrendelések számának felelt meg. Ez az első kiadás úgyszólván elpárolgott a könyvesboltok polcairól, a gyors utánnyomás ellenére is az üzletek heteken keresztül szó szerint szűkölködtek az ellátás terén.

Botránykeltés

A *Bild* és a *Spiegel* újságban közölt részletek – mindkét sajtóorgánumban a Bevándorlás és integráció című fejezetből származó bekezdések szerepeltek –, valamint a *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (FAZ) akkori kiadója, Frank Schirrmacher[1] által írt rendkívül negatív recenzió a könyv megjelenésekor néhány órán belül példátlan botrányhoz vezetett. Mindez médiaviharig fokozódott, amikor Angela Merkel szövetségi kancellár Steffen Seibert kormányszóvivőjén keresztül kijelentette, hogy megítélése szerint ez a könyv „nem segítség". Néhány héttel később Angela Merkel a *FAZ*-ban beismerte, hogy nem olvasta a művet, és a jövőben sem tervezi.

A politikai elit akkori tagjaként 2010-ben azt a megbocsáthatatlan bűnt követtem el a „referenciacsoportom" szemében – különösképpen, ami az iszlámot és a migrációt illeti –, hogy megsértettem az uralkodó ortodoxiát, miszerint az iszlám szerves része Németországnak, és a migráció minden tekintetben jó. És az angol filozófus és pszichológus Roger Scruton

[1] Vö. Schirrmacher 2010, 21.

szerint „azáltal, hogy az ortodoxiát kritizáljuk, nem csupán egy hitet kérdőjelezünk meg, hanem veszélyeztetjük az arra épülő társadalmi rendet. Ezenfelül pedig annál ádázabban védelmezik az ortodoxiát, minél sebezhetőbb az."[2]

Alig néhány nap alatt az SPD szövetségi vezetése a pártból való kizárásom mellett döntött, és Axel Weber, a Német Szövetségi Bank akkori elnöke a köztársasági elnökhöz, Christian Wulffhoz folyamodott, kérvényezve elbocsátásomat az igazgatótanácsból. Egyikre sem került sor:

– Weber hivatalosan visszavonta az ellenem felhozott vádakat, én pedig 2010. október 1-jétől önként távoztam a Német Szövetségi Bank igazgatótanácsából teljes értékű nyugdíjjogosultsággal.
– Nemes gesztusra vall, hogy Hamburg egykori polgármestere, Klaus von Dohnanyi elvállalta védelmemet a pártkizárási eljárásban, az SPD vezetősége pedig 2011 áprilisában visszavonta kizárási indítványát.

A *Németország felszámolja önmagát* megjelentetésével járó események óta nyilvánosan ellentmondásos személyként tartanak számon, és valószínűleg életem végéig az is maradok. Mindezt a családom is megsínylette. Az azóta publikált könyveimet az akkori kritikusaim kivétel nélkül elutasítóan fogadták. A médiának viszont az elmúlt tíz év alatt, ha tetszik, ha nem, be kellett látnia, hogy a közzétett szövegeimben sem tárgyi hibák, sem sértő vagy becsmérlő megnyilvánulások nincsenek. Különösképpen, ami a *Németország felszámolja önmagát* című könyvemet illeti, figyelemre méltó, hogy a mai napig – az általa kiváltott hatalmas vita ellenére – egyetlen abban szereplő ténymegállapítást, illetve számadatot sem sikerült megcáfolni vagy akár csak vitatni.[3]

---

2 Scruton 2020, 261.

3 A Naika Foroutan nevű politológus és iszlámtudós körüli csoport ebbéli próbálkozása inkább a spektrum szórakoztatóbb végén helyezkedik el, ugyanis azáltal próbálták relativizálni, illetve „megcáfolni" az integrációs viselkedéssel kapcsolatos adataimat, hogy összevetették azokat más adatokkal. Ily módon, bár nem tudták kétségbe vonni a török bevándorlók közt alacsony

A téziseim körüli vitával 2012-ben részletekbe menően, 40 oldalon keresztül foglalkoztam a *Németország felszámolja önmagát* akkori, puha kötésű kiadásának előszavában,[4] valamint 2014-ben 70 oldalnyi terjedelemben a *Der neue Tugendterror*[5] *(Az új erkölcsi terror)* című könyvemben. Semmiféle visszhangja nem volt sem a politikában, sem a médiában. Összességében úgy tűnik, mintha a *Németország felszámolja önmagát* megjelenése óta, az évek során számos politikai és mediális ellenlábasban állandósult volna az a szokás, hogy úgy kerülik el azt, hogy foglalkozniuk kelljen a szövegeimmel, hogy nem vesznek róluk tudomást.

A különösen durva, személyes sértések ellen következetesen jogi úton jártam el: a *Berliner Zeitung* 10 000, a *Tageszeitung (taz)* pedig 20 000 euró kártérítés fizetésére kényszerült. Ez pedig érezhetően enyhítette a média általános hangnemét. A *Németország felszámolja önmagát* a mai napig 1,5 millió példányban kelt el, az azt követő öt könyvemből pedig összesen 650 000 fogyott.

A 2018-ban megjelent utolsó előtti művemben, az *Ellenséges hatalomátvétel*ben ismét kritikus megközelítésben foglalkoztam az iszlám vallással és kultúrával, valamint a muszlimok Európába tartó bevándorlásával. Ezzel a *Németország felszámolja önmagát* egyik központi témáját vettem elő újra és mélyítettem el. Ez a könyv adott okot az SPD vezetőségének arra, hogy újfent a pártból való kizárásomat kezdeményezze.

érettségizők kvótáját, ellenben kiemelték a török származású érettségizők számának erőteljes relatív növekedését. Ez pedig nem más, mint „orosz matematika" a harmincas évek *Pravda*-stílusában: amikor a szovjetek 10 000 traktor helyett 20 000-et gyártottak, „megduplázódott" a termelőerejük, ha viszont az USA ugyanannyi idő alatt 500 000 helyett 600 000 traktort gyártott, „csupán" 20 százalékkal emelkedett a gyártási kapacitásuk, vagyis a szovjetek „jobban" teljesítettek. Henryk M. Broder azzal a „bizonyítékkal" karikírozta a Foroutan-módszert, hogy a Berlinben élő török származású, szociális segélyben részesülők aránya a hetvenes évek óta 3000 százalékkal emelkedett meg. Vö. Foroutan 2010.

4 Vö. Sarrazin 2012, I skk.

5 Vö. Sarrazin 2014, 49 skk.

2020. július 31-én az SPD Szövetségi Döntőbizottsága megerősítette a kizárásom hírét. Ezzel 47 évnyi párthovatartozás után véget ért a tagságom.

Ki fog derülni, hogy a kizárásom segít-e az SPD-nek ismét azzá a néppárttá válni, amely annyira lenni szeretne. Egyelőre nem úgy tűnik. Olaf Scholz kancellárjelölt ellenére a parlamenti választásokra vonatkozó közvélemény-kutatás szerint a párt jelenleg (2020 novemberében) 15 százalékon áll. Amikor a *Németország felszámolja önmagát* 2010 augusztusában megjelent, az SPD még a szavazók 30 százalékának támogatását élvezte. Annak idején komolyan lehetett volna venni a figyelmeztetéseimet és a javaslataimat, akkor valószínűleg sokkal jobban állna ma az SPD, az AfD pedig soha nem ugrotta volna meg az 5 százalékos küszöböt, amennyiben egyáltalán megalakult volna.

A rasszizmus vádjáról

A könyvvel és a szerzőjével szemben közvetlenül a *Németország felszámolja önmagát* megjelenésétől kezdve mind a politikában, mind a médiában elindított kampány egyik központi témája volt a rasszizmus azonnal megfogalmazott, abszurd vádja. Célja, hogy emberként és szerzőként diszkreditáljon, állításaimat megfossza tárgyi tartalmától és hitelességétől, valamint hogy erkölcsileg kétes megvilágításba helyezzen engem. E törekvések bizonyos körökben és a média egyes részeiben továbbra is fennállnak.

A mai napig rendszeresen azt olvasom, hogy ebben a műben azt állítottam, a muszlimok genetikailag butábbak. Ez teljes ostobaság, amit a média és különböző politikai ellenfelek terjesztettek rágalmazás céljával. Egyszer sem állítottam ilyet a könyvben, hanem újra és újra a kognitív kompetenciákra és a tanulmányi eredményre gyakorolt kulturális tényezők hatását hangsúlyoztam.

Az intelligencia örökletességével kapcsolatos árnyalt kijelentéseimet már a könyv megjelenése után néhány nappal

részletekbe menően kielemezte és teljes egészében megerősítette két neves intelligenciakutató, Detlef Rost és Heiner Rindermann egy, a *FAZ*-ban megjelent hosszú cikkben.[6] 2012-ben a neves tudományos újságíró, Dieter Zimmer egy teljes könyvet szentelt az intelligencia örökletességéről szóló témának, amelyben kritikusan összegezte a tudomány állását, és abbéli meglepettségének adott hangot, hogy az SPD akkori vezetése az ezzel kapcsolatos kijelentéseim miatt támadott engem. A jelek szerint a pártbéli hölgyek és urak, mint például Andrea Nahles és Sigmar Gabriel – Dieter Zimmer megítélése szerint –, nem voltak tisztában a tudomány évtizedek óta megalapozott állásával, és nem is ismertek senkit, akihez fordulhattak vagy fordulni akartak volna kérdéseikkel.[7] A *Németország felszámolja önmagát* megjelenése óta nagy fejlődésen ment keresztül a DNS-kutatás. Manapság biztosan kijelenthető, hogy az emberek közötti pszichológiai különbségek körülbelül fele – az általános intelligencia tekintetében is – DNS-alapú eltérésekre vezethető vissza.[8]

A rasszizmus vádjának politikai funkciója volt és van: kritikusaim arra vonatkozó felháborodásának kívánt és kíván ma is hangot adni, hogy az emberre ható genetikai, kulturális és vallási tényezőket egyáltalán felhoztam érvként, hogy azok hatásait szisztematikusan kielemeztem, és nem az uralkodó ideológiának hódoltam be, miszerint az ember születésétől fogva, a nevelés és a társadalom révén tetszés szerint alakítható, akárcsak egy üres papírlap vagy egy idomtalan agyagtömb.[9]

---

6 Vö. Rindermann–Rost 2010, 29. A két tudós megállapította, hogy megértettem a legújabb kutatásokat, és e tudást megfelelően árnyaltan adtam vissza.

7 Vö. Zimmer 2012.

8 A DNS-kutatás jelenlegi állását tekintve vö. Robert Plomin pszichológus és genetikus könyvével, aki szakterületén egyike a világ vezető kutatóinak: Plomin 2018, IX és 6 skk.

9 Az ember mint „üres palatábla" ideológiájáról szóló átfogó vitához és a tudomány, illetve a kutatás jelen állásával való konfrontációjához lásd Steven Pinker (2003) evolúciós és kognitív pszichológus mélyenszántó művét; a környezet és az emberi természetben az öröklődési folyamatok viszonyának mai isme-

Ugyanis csak ebben az esetben nem játszana szerepet az egyén biológiai származása, genetikailag örökölt tulajdonságainak befolyása és származási kultúrájának, illetve vallásának hatásai az olyan tényezők tekintetében, mint a tanulmányi eredmények, szakmai sikerek, társadalmi integráció és a bűnözés. Az üres lap ideológiája szerint a társadalom minden egyes aspektusa alapvetően tetszés szerint formálható lenne. Bárkiből lehetne jóravaló orvos, mérnök vagy egy épkézláb jogász, ha a társadalom megfelelően támogatja abban. És az olyan negatív tényezőknek, mint az erőszakra vagy bűnözésre való hajlam, sem lenne semmi köze az ember biológiájához, kultúrájához, vallásához vagy származásához.

Az emberről alkotott eszme, hogy csupán üres lap, amit lényegében csak a társadalom kódol, méghozzá úgy, hogy a származása és az eredete irreleváns marad, *evilági utópiaként* a *Willkommenskultur,* a diverzitás, a társadalmi nem stb. témákról szóló legtöbb beszéd alapját is képezi. És ez az evilági utópia elpusztíthatja a társadalmunkat, ha a valóságszemlélet túlnyomórészt erre épül.

Ez volt a *Németország felszámolja önmagát* központi témája. Azzal a különbséggel, hogy amikor a könyvet írtam, még nem tudtam ennyire pregnánsan megfogalmazni. Ellenzőim azonban felismerték, hogy mire céloztam. Gyűlöletük kifejezésében és szüntelen rágalmazási kísérleteik során a „rasszista" csatakiáltás továbbra is központi szerepet játszik. Azt a célt szolgálja, hogy a tájékozatlanokat, a félénkeket, a bizonytalanokat, a határozatlanokat és az opportunistákat megakadályozza abban, hogy a gondolataimmal foglalkozzanak, és ezzel gyakorlatilag *cordon sanitaire* mögé zárnak engem és a könyveimet is. A töretlen eladási siker, amelynek ez az új előszó is köszönhető, azt mutatja, hogy ez szerencsére csak bizonyos szintig sikerült.

---

reteiről és kategorizálásukról segítségünkre lehet még Martin E. P. Seligman (2007) pszichológus könyve.

Az ember származása, örökölt tulajdonságainak befolyása, valamint kulturális és vallási szocializációja egyáltalán nem közömbös a társadalom összetétele és fejlődése tekintetében. Kritikusaim szemében az a körülmény okozta a tulajdonképpeni botrányt a könyv körül, hogy ezzel a témával foglalkoztam, és hogy az ilyen befolyásoló tényezőket fontosnak tartottam. Ezért a későbbi írásaimat is gyakran e szempont szerint, általánosítva ítélték el.

Tulajdonképpen mi a rasszizmus? Reinhard Müller erről a következőket írja a *FAZ* hasábjain: „Aki embereket származásuk vagy bőrszínük alapján értéktelenebbnek vagy bűnözésre hajlamosnak minősít, az rasszista, és messzemenőkig alkalmatlan bárminemű köztisztség ellátására."[10] Ezzel csak egyetérteni tudok.

A genetika, evolúciós pszichológia, oktatáskutatás, régészet, szociológia vagy kultúra- és vallástudományok kutatási eredményeinek tudományosan terhelhetőnek kellene lenniük, és oly módon kellene megfogalmazni őket, hogy a valóság alapján tesztelhetők, ezzel pedig minden tekintetben empirikusan megcáfolhatók legyenek. Ebből születik az emberiség tudományos fejlődése. Amennyiben ebből az derül ki, hogy származásuk különbözőképpen befolyásolja az embereket, és hogy például bizonyos populációk, attól függően, hogy milyen elődöktől származnak, különböző betegségkockázatot hordoznak és ennek függvényében másképp reagálnak gyógyszerekre, akkor ez hasznos tudás. Saját könyveimben e témák tekintetében nem végzek önálló kutatásokat, hanem a tudomány jelen állására hivatkozom.

A rasszizmus ott kezdődik, ahol a megállapított különbségek értékítélettel párosulnak, amelyeket etnikai származás szerint általánosítva aggatnak bizonyos csoportokra. Egyértelmű választóvonal húzódik itt, amit az összes publikációmban és nyilvános felszólalásaim során őszinte meggyőződésből mindig szem előtt tartottam és hangsúlyoztam.

---

[10] Müller 2020, 1.

Nézzünk egy érzékeny témát, mint például a bűnözés: sajnos helytálló, hogy az életkorhoz igazított erőszakos bűncselekmények száma a 2015 óta Németországba érkezett menekültek között háromszor akkora, mint a maradék lakosság korcsoportjai tekintetében. Helytálló, hogy amúgy is nagy különbségek vannak az erőszakos bűncselekmények elkövetői között, ami az egyes bevándorlói háttereket illeti. De ugyanúgy helytálló marad az is, hogy az ilyen statisztikai összefüggések soha nem tesznek lehetővé egyénre alkalmazható prognózist. Ugyanez érvényes a tanulmányi teljesítmény, a munkanélküliség, a szakmai helyzet és a transzferfüggőség terén.

Az individuumra szabott politikának mindig az egyént kell szem előtt tartania. A teljes társadalom irányítása szempontjából viszont, például ami a bevándorlási, az oktatási vagy az egészségügyi politikát illeti, az is nagyon fontos, hogy figyelemmel kísérjék a csoportokra vonatkozó különbségeket, és azok alapján, előrelátóan határozzák meg az állami politika célkitűzéseit.

Aki ezt rasszizmusnak tartja és elutasítja az ezen alapuló politikát, következetesen lemond a formáló politika lehetőségéről egy általános egyenlőségi ideológia javára. Az effajta ideológiai megközelítés hosszú távon elpusztíthatja a társadalmat, és megsemmisítheti a béke és a jólét alapjait.

A könyv legfontosabb tézisei

A *Németország felszámolja önmagát* tárgyi érvelési vázát hét tézissel lehet összefoglalni:

1. Az egy nőre eső, körülbelül 1,3 születésnek több mint 40 éve stabil aránya azt jelenti, hogy minden egyes generáció egyharmaddal kisebb, mint az azt megelőző. A német nép tehát nem csupán elöregszik. E tendencia folytatása sokkal inkább azt jelenti, hogy kvázi semmivé zsugorodik a történelem során.

2. Németországban minél alacsonyabb a szülők társadalmi-gazdasági helyzete és képzettségi szintje, annál nagyobb az egy nőre vagy családra jutó újszülöttek száma átlagosan. A legokosabb szülőknek lesz a legkevesebb gyerekük. Ezzel a németországi intellektuális potenciál és a potenciális tanulmányi teljesítmény még a születési számnál is gyorsabban csökken. Ezért a felemás születési arányért többek között a német jóléti állam specifikus szerkezete – ideértve a családi kiadások fedezésének konstrukcióját is – vonható felelősségre.
3. A demográfiai elöregedés és a kognitív kompetenciák csökkenése Németországban hosszú távon veszélyezteti a német gazdaság hatékonyságát és versenyképességét, ezzel pedig az életszínvonal fenntartását.
4. A bevándorlás csak abban az esetben segítene, ha az érkezők tanulmányi teljesítménye és kvalifikációi átlagosan meghaladnák a német középértéket. A Németországra jellemző – túlnyomórészt Nyugat-Ázsiából és Afrikából származó – bevándorlás specifikus struktúrája miatt viszont nem ez a helyzet. E bevándorlási struktúra sokkal inkább csökkenti a németországi tanulmányi teljesítmény színvonalát.
5. Globális szinten a különböző bevándorlói csoportok között szignifikáns, csoportokhoz kapcsolódó különbségek állnak fenn, amelyek a következő generációk során is csak lassan csökkennek, már ha egyáltalán sor kerül erre a folyamatra. Alapvetően a következő állítás helytálló: a Távol-Keletről érkező bevándorlás növeli a befogadó társadalom átlagos tanulmányi teljesítményét és kvalifikációs színvonalát. A Törökországból, Afrikából, Közel-Keletről és Közép-Ázsiából érkező bevándorlás csökkenti a befogadó társadalom átlagos tanulmányi teljesítményét és kvalifikációs színvonalát.
6. A bevándorlók kvalifikációs színvonalát és tanulmányi teljesítményét lényegesen meghatározza a származási kultúrájuk. A muszlim befolyás negatív kihatással van

a bevándorlók és utódaik átlagos kvalifikációs színvonalára és az átlagos tanulmányi teljesítményére. Ez azért is kimondottan fontos, mert e csoportoknak a németországi születési számokban vállalt részaránya erőteljesen nő.

7. Az Ázsia nyugati részéről és Afrikából érkező bevándorlók születési számai – bár jelenleg csökkennek, de – a tendenciát tekintve a befogadó társadalom számai felett maradnak.[11] A németországi népesség etnikai összetételében és kulturális irányultságában ily módon létrejött dinamikát alaposan alábecsülik. Ez a fajta bevándorlás a németországi népesség zsugorodását csak egy drasztikus és visszafordíthatatlan kulturális változás árán akadályozza meg.

Elemzés mai szemmel

Az átfogó statisztikai és empirikus anyagot, amelyet a műben téziseim megfogalmazásához és elemzéséhez kifejtettem, a könyvről kialakult vita során nagyrészt figyelmen kívül hagyták.

Az ezt követő könyveimben (*Der neue Tugendterror,* 2014; *Wunschdenken*, 2016; *Ellenséges hatalomátvétel,* 2018; és a *Der Staat an seinen Grenzen,* 2020) minden egyes alkalommal változó kérdésfelvetés mellett elemeztem a *Németország felszámolja önmagát*-ban megfogalmazott téziseimet, aktualizáltam az adatbázist, és új megfigyeléseket, felismeréseket tettem. Ennek során beigazolódtak a 2010-es alaptéziseim.

Az írás egyik központi gondolata az volt, hogy Németország alacsony születési aránya, amely legfőképpen a művelt réteget

[11] Nemcsak Németországban, hanem egész Európában ez a helyzet. A legtöbb országban a születési statisztikát nem lehet megfelelően szűrni etnikum és származás szerint, mivel az állampolgárságra korlátozódik. Ennélfogva bizonytalan, hogy például Franciaországban milyen mértékben befolyásolta a bevándorlás az átfogó születési rátát, ami 2,0 (európai csúcsérték).

és a német származásúakat érinti, a jövőbeni bevándorlással együtt radikálisan elmozdítja a németországi demográfiai súlypontokat. Hosszabb távon ennek függvényében a német származású és kultúrájú polgárok kisebbséggé válnak a saját országukban. Az ebből eredő feszültségek és problémák annál szembetűnőbbek, minél nagyobb a bevándorlók és a befogadó lakosság közt a kulturális, vallási és etnikai különbség, és minél kevésbé érvényesül az asszimiláció és a keveredés. Ezek a problémák különösen nagyok a muszlim vallású bevándorlók integrációja esetében.

A jövőbeni népességi struktúrákkal kapcsolatos számításaimnak alapját, amelyet a 8. fejezetben tárgyalok, a képzettségi szint és a migrációs háttér szerinti születési számok közötti különbségekről megállapított akkori felismerések képezték. Valamint évi átlagban 100 000, Afrikából és Ázsia nyugati régióiból érkező bevándorlót feltételeztem. Arra az eredményre jutottam, hogy az újszülöttek Németországban három generáción belül, vagyis 2100-ig, többnyire nyugat-ázsiai vagy afrikai származásúak lesznek (vö. 357 skk.)

Az *Ellenséges hatalomátvétel*ben 2018-ban a bevándorlásról és születési számokról szóló új adatok alapján felülvizsgáltam az állításaimat, és arra az eredményre jutottam, hogy a „demográfiai változás és a németek kisebbséggé zsugorodása saját országukban jóval gyorsabban megy végbe, mint ahogyan azt 2010-ben a *Németország felszámolja önmagát*-ban feltételeztem."[12]

Bepillantás a népességi statisztikába

E bevezetőben eltekintek az aktualizált prognózistól. Helyette rámutatok arra, hogy milyen jelentősen eltolódott az összkép a hivatalos statisztikákban az első megjelenés óta eltelt csupán tíz év alatt.

---

[12] Sarrazin 2019, 439.

A hivatalos statisztikák helyes értelmezése érdekében fontos, hogy tisztában legyünk néhány fogalommal:

- A *németek* német állampolgárságúak, etnikai származásuktól függetlenül. Kettős, például német és török állampolgársággal rendelkezőket is *németekként* azonosítanak.
- *Külföldiek* azok, akiknek nincs német állampolgárságuk, függetlenül attól, hogy mióta élnek Németországban és hogy itt születtek-e.
- *Migrációs hátterűek* azok, akik Németországban élnek, de vagy ők, vagy legalább az egyik szülőjük nem német állampolgárként született. A migrációs háttér tehát nem azonos az állampolgársággal vagy a nemzetiséggel. Azok a német származásúak, akiknek a szülei kivándorlókként érkeztek az országba, a hivatalos definíció értelmében migrációs hátterűek. Nekem is van migrációs hátterem, édesanyám ugyanis Lengyelországban született népi németként. Fordítva viszont például egy fiatal német–töröknek Berlin-Neuköllnben, akinek a szülei már német állampolgárokként születtek, a hivatalos statisztika értelmében nincs migrációs háttere.

Annak érdekében, hogy rávilágítsak a *Németország felszámolja önmagát* megjelenése óta bekövetkezett demográfiai változásokra, mind a hivatalos születési statisztikába, mind a külföldiek központi nyilvántartásába vetek egy pillantást, majd azt követően valamivel részletesebben kitérek a németországi lakosságról készült mikrocenzus migrációs háttérrel foglalkozó adataira.

1. táblázat: Születések[13]

	2009	2019
Élve születettek (ezer fő)	665,1	778,1
Anyjuk állampolgársága		
Német	553,5	588,4
Külföldi	111,6	189,7
Afrika és Ázsia	26,8	66,5
Átlagos gyermekszám/nő		
Német	1,331	1,428
Külföldi	1,570	2,062

A születési statisztikában szereplő „németeket" is az állampolgárságuk határozza meg. Tehát egy török származású, német vagy német–török állampolgársággal rendelkező, Neuköllnben élő anya újszülöttjét is „németként" rögzítik a hivatalos születési statisztikában. Ezért tulajdonképpen természetes velejárója lenne a folyamatnak, ha a Németországban „külföldiként" regisztrált újszülöttek száma csökkenne, hiszen egyre több külföldi szerzi meg a német állampolgárságot. Az elmúlt évek tartósan magas bevándorlása azonban ahhoz vezetett, hogy a Németországban külföldi anyák által szült gyermekek száma, kimondottan az Afrikából és Ázsiából származó anyák esetében, erőteljesen megnőtt. A „német" születések száma 6,3 százalékkal emelkedett az elmúlt tíz év alatt, a „külföldi" születések száma 70 százalékkal, az Afrikából és Ázsiából származó anyák szülései pedig 148,1 százalékkal. E téren különösen érezhetők a 2015 óta tartó nagy bevándorlási hullám hatásai.

A népesség megőrzése érdekében hosszú távon egy nőre jutó 2,1 gyermek születése szükségeltetik. A németek születéseinek száma továbbra is egyharmaddal elmarad e né-

[13] Vö. Statistisches Bundesamt (Destatis, Szövetségi Statisztikai Hivatal): https://www.genesis.destatis.de/genesis/onlinesequenz=statistikTabellen&selectionname=12612#abreadcrumb (letöltve: 2023. október 15.).

pességmegőrzési normától, akárcsak fél évszázaddal ezelőtt – méghozzá úgy, hogy a migrációs hátterű német anyák száma folyamatosan nő. A külföldiek születését illetően az elmúlt években Afrikából és Ázsiából származó, nagyon fiatal és sok gyermeket vállaló bevándorlók nem csupán az abszolút születési számokat, hanem az egy nőre jutó, átlagos gyermekszámot is jelentősen megnövelték.

2. táblázat: Külföldiek központi nyilvántartása[14]

	2009	2019	Növekedés	
			ezer fő	százalék
Külföldiek száma (ezer fő)	6 695	11 228	4 533	67,7
Közülük EU-s állampolgárok	2 589	4 882	2 293	88,6
Közülük harmadik állam polgárai	4 106	6 346	2 240	54,6
Közülük Afrikából	268	601	315	124,3
Közülük védelmet kérők	478	1 839	1 361	285,7
Közülük				
Szíriából	12	587	575	
Afganisztánból	27	218	191	
Irakból	52	193	141	
Iránból	18	73	55	
Oroszországból	39	65	26	
Eritreából	4	62	58	
Koszovóból	22	46	24	
Nigériából	3	39	36	
Szomáliából	3	36	33	
Pakisztánból	6	29	23	

[14] Vö. Statistisches Bundesamt: https://www-genesis.destatis.de/genesis/online?operation=statistic&levelindex=0&levelid=1603380786953&code=12521#abreadcrumb (letöltve: 2023. október 15.).

Az egykori szövetségi kancellár, Helmut Schmidt a könyveiben több alkalommal is foglalkozott a német bevándorlási politikával. 2008-ban figyelmeztetett, hogy a „megoldási javaslat, amely a népszaporulatot afrikai és ázsiai bevándorlással próbálná pótolni, még irreálisabb. Hiszen a jelenlegi [...] bevándorló[k] kulturális honosításával sem tartunk sehol. Aki a németországi muszlimok arányát tovább kívánja növelni, társadalmi békénk felbomlásának növekvő kockázatát vállalja."[15]

Az elmúlt tíz év alatt a külföldiek központi nyilvántartása szerint a Németországban élő külföldiek száma négy és fél millióval emelkedett (vö. 2. táblázat). Az EU-n túlról érkező bevándorlók esetében túlnyomórészt muszlimokról van szó. 2010 óta hozzávetőlegesen négyszer akkora volt az éves szintű bevándorlás, mint azok az értékek, amelyeket annak idején a *Németország felszámolja önmagát*-ban alapul vettem. A népességi arányok eltolódására vonatkozó számításaimhoz a könyvben éves szinten 100 000 Közel-Keletről és Közép-Ázsiából, valamint Afrikából érkező bevándorlóval kalkuláltam. Ez a fiatalabb életkorstruktúrával és magasabb gyermekvállalási aránnyal együtt eredményezte az általam kiszámított, néhány évtized alatt bekövetkező alapvető népességarány-eltolódást.[16] A valóságban a magasabb bevándorlási adatok azt jelentik, hogy ez a folyamat jóval gyorsabban megy végbe, mint ahogy akkoriban előrevetítettem. Különösképpen a külföldiek központi nyilvántartásában rögzített, védelmet kérők (menedékkérők, illetve háborús menekültek) száma nőtt meg az elmúlt tíz év alatt körülbelül 1,4 millióval (vö. 2. táblázat).

[15] Schmidt 2011, 258.
[16] Vö. Sarrazin 2010a, 57 skk.